

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παροσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΣ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 75. Ἐξέμνητος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Αἰγύπτου γράσεια διατημ. 50.— Ἀμερικής δολάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γενεῖ τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΗ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήμετου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος.

Ἐν Ἀθήναις, 25 Σεπτεμβρίου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 43

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
Ἡ γλῶσσα του κρυστάλλινος ἔξω, τὸ στόμα του εἶχε πριστεί, τὰ μάτια του θάμπωσαν. Ἐβγαλ' ἕνα σιγανὸ γαβγισμὰ καὶ σωριάστηκε χάμω νεκρὸ.
Τὸ πείραμα ἦταν πολὺ ἑσώτερο. Ἐνας ἀξιωματικὸς φώναξε κίβλας τὸν ξενοδόχον με ὀργισμένη φωνή.
— Ποῦ εἶναι ὁ μπόυ ποὺ μᾶς σερβίριζε; ρώτησε ἄγρια.
— Μὰ θὰ εἶναι κάτω, στήν κουζίνα, ἀπάντησε ὁ ξενοδόχος τρομαγμένος γιὰ ἃ, τι ἔβλεπε μπροστά του.
— Βρέσατε τον, φέρτε τον ἀμέσως! τὸν διέταξαν.
Ὁ ξενοδόχος βιάστηκε νὰ ἐκτελέσει τὴ διαταγή.

Στὸ μεταξὺ ἡ σκάλα εἶχε γεμίσει ἀπὸ ἀξιωματικούς, ποὺ εἶχαν μάθει τὴν εἰδηση στὸ γειτονικὸ καφενεῖο καὶ ἔρχόνταν νὰ πληροφορηθοῦν. Ὅταν γύρισε ὁ ξενοδόχος, τὸ δωμάτιο ἦταν γεμάτο ἀπὸ στρατιωτικούς κάθε βαθμοῦ.
— Κύριοι, εἶπε με ἀλλαγμένη φωνή, εἶναι τρομερό!
— Τί πράγμα;
— Ὁ μπόυ ποὺ σὰς ὑπηρετοῦσε, ἐγένε ἀφαντὸς... Δὲν τὸν βρῖσκουν πουθενά!
Στὸ δωμάτιο βρισκόταν καὶ ὁ στρατηγός. Μόλις ἀκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα, ἔβγαλε τὸ καρνέ του καὶ ἔγραψε δυὸ λόγια. Τῶδως α' ἔναν ἀξιωματικὸ καὶ εἶπε:
— Νὰ πάτε ἀμέσως αὐτὸ τὸ σημεῖωμα στὸν Κυβερνήτη!
Καὶ πρόσθεσε πῶς δυνατὰ:
— Πρέπει νὰ βρεθῆ ὁ μπόυ, γιὰτὶ αὐτὸς σκότωσε τὸ λοχαγό. Καὶ βέβαια εἶναι βαλτὸς. Μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ μάθουμε ποῖος τὸν ἔχει βάλει.
Ἐνῶ μερικοὶ εἶχαν βρεθῆ νὰ βροῦν ἕνα φορετὸ γιὰ νὰ μεταφέ-

ρουν τὸν δυστυχισμένον λοχαγόν, ὁ Φραγκιῆσος, ποὺ δὲν ἔπαυε νὰ συλλογίζεται τὸ ἐπεισόδιον τῆς τσιγαροθήκης, ἔσκιψε καὶ σήκωσε ἕνα φύλλον χαρτί, ἀπὸ τὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου εἶχε πέσει ἡ τσιγαροθήκη τοῦ λοχαγοῦ. Ἐρρίξε μιὰ ματιὰ, ἀφῆσε μιὰ φωνή καὶ ἔμεινε μετὰ τὸ χαρτί στὸ χέρι.
— Τί τρέχει, μικρὲ; ρώτησε ὁ στρατηγός.
Ἄντὶ νὰπαντήσει, τὸ παιδί πλησίασε τὸν ἀρχηγὸ καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χαρτί. Ὁ στρατηγὸς διάβασε καὶ, χτυπώντας με θυμὸ τὸ πάτωμα, φώναξε:
— Ἄ! αὐτὸ πάει πάρα πολὺ!

Ἦστερα ἔδωσε τὸ χαρτί καὶ στοὺς ἀξιωματικούς, ποὺ περιμέναν με περιέργεια, καὶ πρόσθεσε:
— Ὅριστε, κύριοι, τί δηλώσεις μᾶς κάνουν οἱ ληστὲς!
Πάνω σ' ἕνα τετράγωνο χαρτί, ποὺ φαίνονταν σχισμένον ἀπὸ κάποιο δέμα, ἦταν γραμμένη, βιαστικὰ, ἀλλὰ ἀρκετὰ καθρὰ καὶ με κεφαλαῖα στοιχεῖα, γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρίζεται ὁ γραφικὸς χαρακτήρας, ἡ ἀκόλουθη φράση:
«Με τὸν ἴδιον τρόπο ποὺ πέθανε ὁ λοχαγὸς Πομαρῆς, θὰ πεθάνουν ὅλοι ὅσοι θανάλαβουν τὴν ἀρχηγία μιᾶς ἐπιστρατείας ἐναντίον μᾶς.
Τὸ Σιδερένιο Χέρι.»

Θυμὸς ἀπράττητος ἔπιασε τοὺς ἀξιωματικούς. Μιλοῦσαν ὀλοϊμαζοῦ. Ρωτοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. πῶς βρέθηκε τὸ χαρτί αὐτὸ μέσα στὴ σάλα. Μερικοὶ πρότειναν νὰ πάρουν ἄλογα καὶ νὰ ψάξουν σ' ὅλη τὴν πόλιν καὶ στὴν ἐξοχή, γιὰ νὰ πιάσουν τὸν καταραμένον ἔκτεινον μπόυ, ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸ σὺντροφόν τους.
Ὁ στρατηγὸς ὅμως ἐπέβαλε τὴ σιωπὴ μ' ἕνα νόημα.
— Κύριοι, εἶπε σοβαρά, τὸ ἀπόστασμα τῆς ἐπιστρατείας κατὰ τῶν ληστῶν τοῦ Σιδερένιου Χεροῦ πρέπει νὰ ξεκινήσει τὰ μεσάνυχτα. Μὰ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ τώρα δὲν ὑπάρχει στὴ ζωὴ. Χρὸς μου εἶναι νὰ διορίσω τώρα ἀμέσως νέον ἀρχηγόν. Μὰ ἡ φῶση τῆς ἐπιστρατείας αὐτῆς δὲ μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐπιβάλω ἀρχηγούς. Κύριοι, ὁποῖος ἀπὸ σὰς προσφέρεται πρόθυμα νὰντικαταστήσει τὸν λοχαγὸ Πομαρῆς, ἂς σηκώσει τὸ χέρι.
Εἴκοσι ἀξιωματικοὶ ἦταν μέσα στὴ σάλα. Μόλις τελείωσε τὴ φράση του ὁ στρατηγός, εὐθὺς σηκώθηκαν εἴκοσι χέρια μαζί.
Ὁ στρατηγὸς χαμογέλασε με περηφάνεια.
— Πολὺ καλὰ, κύριοι, εἶπε.

«Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δηλητηριάστηκε!»
(Σελ. 334, στ. γ')

Τὸ περίμαζα αὐτό. Λοχαγὸς Γκρανκάν οἶσ' διορίζω ἀρχηγό. Θὰ φύγετε σὲ λίγο. Ἐτοιμασθήτε.

Ἐνας νεαρὸς ἀξιωματικὸς προχώρησε καὶ χαιρέτησε.

— Σὰς εὐχαριστῶ, στρατιγγέ μου.

Δυὸ ὧρες ἀργότερα, τὸ τάγμα τῆς ἐκστρατείας ἐπιβιβαζόταν στὸ σταθμὸ τοῦ Χανοὶ γιὰ τὸ Χαϊφόν κι' ὁ Φραγκλιόκος ἔλαβε τὴν τιμὴ νὰ μπεῖ μέσα στὸ βαγόνι τῶν ἀξιωματικῶν.

ΒΕΦΑΛΛΙΟΝ Ι'

Ὁ γυάλινος τοῖχος

Ὁ διάδοχος τοῦ δυστυχισμένου Πομαρέξ πρόσθεξε νὰ ἐκτελέσει πιστὰ τὸ σκεδῖο ποὺ ἐκείνος εἶχε καταστρώσει.

Ἐφασαν νόχτα στὸ Χαϊφόν. Ἀπὸ κεῖ τὸ ἀπόσπασμα, χωρισμένο σὲ οὐλαμοὺς, προχώρησε μὲ τὰ πόδια πρὸς τὸ σημεῖο τοῦ κόλπου τοῦ Ἀλόν, ὅπου ἦταν οἱ φυλακισθέντες τῶν ἀνθρακωρυχείων ποὺ τὰ ἐκμεταλλεύονταν τὸ Σιδερένιο Χέρι. Σὲ ἀπόσταση ἑνὸς χιλιομέτρου ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία, οἱ στρατιῶτες μοιρᾶστηκαν στὰ διάφορα χωριά, περιμένοντας διαταγὴ νὰ ξεκινήσουν πρὸς τὸ ἴδιο σημεῖο. Τὸ σήματα θὰ ἴδανε μιὰ ἀστροβολίδα ἂν ἦταν νόχτα, ἢ ἕνας φηλὸς καπνός, ἂν ἦταν μέρα. Εἰδικοὶ φρουροὶ εἶχαν διορισθεῖ γιὰ νὰ τὸ περιμένουν.

«Ὁ Φραγκλιόκος βρίσκεται τώρα στὸ γραφεῖο τῶν στρατιωτικῶν ἀκολουθῶν...»

Ὁ λοχαγὸς Γκρανκάν, τρεῖς ἀξιωματικοί, ὁ Φραγκλιόκος μᾶς φωνιά, μαζὺ μὲ εἰκοσι ἀπὸ τοὺς πιὸ ἔμπειρους ἀνδρες, πῆγαν σ' ἕνα χωριό, ὅπου τοὺς περιμέναν οἱ ἀρχὲς τοῦ τόπου. Ἐκεῖ ἔβγαλαν τὴν στολή τους καὶ φόρεσαν ρούχα ἰθαγενῶν, ποὺ ὁ διοικητὴς τοὺς τὰ εἶχε ἐτοιμάσει ἀπὸ πρὶν. Ὅλοι μαζὺ παρουσιάστηκαν στὴν εἰσοδὸ τοῦ ἀνθρακωρυχείου, ὅπου ἐπιαναν κάθε πρωτὶ δουλειὰ οἱ ἐργάτες καὶ ζήτησαν κι' αὐτοὶ νὰ πιάσουν δουλειά. Ὁ προϊστάμενος τοὺς ἐδέχθηκε ἔδωκε πρόθυμα, γιατί εἶχε ἄλλοι ἀπὸ ἐργάτες.

Οἱ ἐργάτες μεταφέρθηκαν μέσα σὲ πλοῖα, ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὴν πόλη τοῦ βράχου καὶ τοὺς ἔβγαλαν μπροστὰ στὴν ἀποθήκη. Στὴν ὁρτὴ λοιπὸν τὸ πρωί, οἱ τέσσερις ἀξιωματικοί, ὁ Φραγκλιόκος κι' εἰκοσι στρατιῶτες βρέθηκαν μπροστὰ στὴν ἀποθήκη τοῦ ἐργοστασίου ποὺ ἔκανε κεραμίδια. Πίσω τους, ἡ θάλασσα καὶ τὰ πλοῖα ποὺ τοὺς εἶχαν φέρει. Μπρός, σωροὶ ἀπὸ κεραμί-

δια, φηλοὶ σὴν στίτια. Ἀριστερά, βουναὶ ἀπὸ καρβουνόσκονη, ποὺ θὰ τὴν ἀνακάτευαν μὲ πῖσσα, θὰ τὴν φόρτωναν σὲ βαγονέττα καὶ θὰ τὴν μετέφεραν σὲ πιεστήρια γιὰ νὰ γίνῃ κεραμίδια. Τὴ στιγμή ποὺ ὁ ἀρχιεργάτης ἐτοιμαζόταν νὰ τοὺς δώσει δουλειά, ὁ λοχαγὸς Γκρανκάν ρώτησε σιγαλά τὸ παιδί.

— Ποῦ εἶναι ἡ εἰσοδὸς τοῦ ὑπογείου;

Ὁ Φραγκλιόκος τοῦ εἰσεξε τὴ γωνία τοῦ κτιρίου ποὺ ἦταν τὰ γραφεῖα.

— Ἐκεῖ κάτω!

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ ἀξιωματικὸς. Ἡ στιγμή εἶναι κατάλληλη.

Ἐφερε στὰ χεῖλη του τὴ σφυρίχτρα καὶ σφύριξε συνάθροιση. Εὐθὺς οἱ εἰκοσιπάντε ἀνδρες τοῦ μαζεψτήκαν κοντὰ του.

— Βγάλτε τὰ ρεβόλβερ σας, πρόσταξε ὁ ἀξιωματικὸς.

Εἰκοσι χέρια ἔβγαλαν ἄλλα τόσα πιστόλια, ποὺ ἀστράψαν στὸν ἥλιο. Τότε ὁ λοχαγὸς Γκρανκάν κι' οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πέταξαν τὰ ρούχα τῶν ἰθαγενῶν ποὺ σκεπάζαν τὴ στολή τους κι' ὁ ἀρχηγὸς εἶπε στὸν ἀρχιεργάτη ὅτι εἶχε ἐντολή νὰ κάμει ἐπιθεώρηση στὴς ἐργασίες τοῦ ἀνθρακωρυχείου καὶ τὸν διέταξε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἄμεσως στὸ Διευθυντήριο. Ὁ ἀρχιεργάτης, χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν παραμικρὴ ἐκπληξή, ὑποκλίθηκε, προχώρησε μπρὸς ἀπὸ τοὺς Γάλλους καὶ τοὺς ὀδηγήσῃε στὰ γραφεῖα ποὺ ἦταν γνωστὰ στὸ Φραγκλιόκο. Ἐνας μηχανικὸς, μὲ ἀμερικανικὴ πρόφορα, προαπάντησε μὲ εὐγένεια τὸν ἀξιωματικὸ, ποὺ τοῦ δήλωσε ὅτι εἶχε ἐντολή ἀπὸ τὸν κυβερνήτη νὰ κάμει λεπτομερὴ ἐπιθεώρηση στὴς ἐργασίες.

Ὅτε ὁ μηχανικὸς δὲν εἰσεξε καμμιά ἐκπληξή. Μάλιστα δὲν ἐρώτησε κανὴν γιατί οἱ Γάλλοι ἐρχόνταν νὰ κά-

μοὺν τὴν ἐπιθεώρηση μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Μέσα στὰ γραφεῖα βρήκαν καμμιά δεκαρία ὀπαλλήλους. Τίποτα δὲ φαινόταν ὑπόπτο. Ὁ Φραγκλιόκος δῖμος, ποὺ ἔκρινε τώρα περιττὸ νὰ κρύβεται, εἶπε στὸν ἀξιωματικὸ:

— Ἐγὼ οἶσ' τὸ εἶχα πεῖ, λοχαγέ μου. Στὴν εἰσοδὸ δὲ βλέπει κανεὶς τίποτα. Πρέπει νὰ μπητε στὴ δευτέρη ζώνη. Ἐκεῖ θὰ βροῦμε ἐλα ὄσα οἶσ' εἶλεγα.

Τὴ στιγμή δῖμος ποὺ ὁ λοχαγὸς ἐτοιμαζόταν νὰ ζητήσῃ, στὴν ἀνάγκη καὶ μὲ τ' ὄπλο, νὰ τὸν ἀφίσουν νὰ προχωρήσῃ, ὁ μηχανικὸς, πάντα ἀμειπίτως, τὸ πρότεινε μοναχὸς του.

Μὰ πρὶν περάσῃ ἀπὸ τὸ ὄβολο ποὺ ἔμπαζε στὸ ὑπόγειο, ὁ ἀξιωματικὸς ἄλλαξε γνώμη καὶ φώναξε τὸν ἀμερικανό.

— Ἀπαίτώ, τοῦ εἶπε, νὰ βαδίζετε καὶ σεις καὶ τρεῖς ἀνθρώποι σας σὲ ἀπόσταση δέκα βημάτων μπροστὰ μας.

Χαμογελῶντας πάντα, ὁ διευθυντὴς ἔκαμε νόημα καταφατικό.

— Μὰ τί φοβάστε λοιπὸν; ρώτησε, μὲ τὸ ἀθώτερο ὄσος τοῦ κόσμου. Ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος νὰ ἐκτελέσω κάθε διαταγὴ σας.

Κι' ἀληθινὰ, ὁ βολικὸς αὐτὸς Ἀμερικανὸς φώναξε τρεῖς ὀπαλλήλους τοῦ γραφεῖου καὶ τοὺς διέταξε νὰ βαδίσουν ἐμπρὸς, στὴν ἀπόσταση ποὺ εἶχε ὀρίσει

ὁ ἀξιωματικὸς. Κι' ἔτσι τὸ ἀπόσπασμα μπηκε στὸ ὑπόγειο.

Ὁ Φραγκλιόκος μᾶς εἶχε δυνατόν καρδιοχτύπι, γιατί ἀναγνώριζε ἕνα-ἕνα ἐλα τὰ μέρη ποὺ εἶχε περάσει. Μαζὺ μὲ τὸν κ. Καρινύ, πίσω ἀπὸ τὴν τρομερὴ μίς Μαργκαρέτ. Νὰ τώρα ἡ διπλὴ σιδερένια πόρτα, ποὺ ἀνοίγει μπροστὰ τους εὐκολότατα. Νὰ τὸ λαμπρὸ φῶς ποὺ φέγγει στὰ ὑπόγεια.

Τὸ παιδί βρισκόταν τώρα πλάι στὸν ἀρχηγὸ ποὺ τὸν ρώτησε:

— Ἀπὸ δῶ πέρασε καὶ σὺ;

— Μάλιστα, λοχαγέ μου.

— Εἶναι μακρὸ ἀκόμη αὐτὸ τὸ ὑπόγειο;

— Ὄχι, ἂν θυμοῦμαι καλά. Σὲ λίγο, θὰ φτάσουμε στὸν ἐσωτερικὸ κήπο.

Οἱ προβλέψεις τοῦ Φραγκλιόκου πραγματοποιήθηκαν καὶ σὲ λίγα λεπτά οἱ Γάλλοι ἔβγαιναν μ' εὐχαριστήσῃ τους ἀπὸ τὸ ἀνησυχητικὸ σκοτάδι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΠΟΥ ΚΛΑΙΕΙ

Ἦταν μιὰ φορὰ ἕνας πατέρας ποὺ λεγόταν Ἀμάραντος κι' εἶχε τρεῖς κοριτσάκια. Αὐτοῦλα ἦταν τὸνομα τῆς πρώτης, Δάφνη τῆς δευτέρας, καὶ Νιόδη τῆς τρίτης ποῦταν τόσο δά. Μικρὲς μικρὲς κι' οἱ τρεῖς, ἀλλὰ πολὺ χαριτωμένες. Ὁ Ἀμάραντος ἀπειναντίας ἦταν μεγάλος καὶ φηλὸς ὡς γίγαντας. Εἶχε μιὰ πελώρια κοιλιὰ, κι' ἂν ἦταν καγκαρῶ, θὰ μπορούσε νὰ χωρῆσῃ μέσα ἐλο τοῦ το σπιτικὸ, τις κόττες, τὴ γάτα, τὸ σκόλο κτλ τις τρεῖς κορούλες του.

Ἦως δῖμος μπορούσε νὰ κοιμάται σ' ἕνα σπιτί ποὺ χωροῦσε στὴν κοιλιὰ του; Ὅχι οἶσ' τὸ πῶ ἄμεσως. Τὸ σπιτάκι ἦταν γιὰ τὰ παιδιὰ του. Ὁ Ἀμάραντος δὲν μπορούσε ποτὲ νὰ βρεῖ ἕνα ἄσυλο κατάλληλο γιὰ ἐπνο, καὶ γι' αὐτὸ κοιμόταν πάντα ἐξω στὸ ὑπαιθρο. Τὴν ἡμέρᾳ γάριζε στοὺς δρόμους, ὅπου περυσιαζόταν σὰ θέαμα, σὰ φαινόμενο; ἔτσι κέρδιζε τὸ ψωμί του.

Ἦλθε δῖμος κι' ἐποχὴ ποὺ ὁ κόσμος δὲν γάριζε πιά νὰ τὸν δεῖ. Εἶχε βρεθεῖ νὰ βλέπει τέτοια φαινόμενα. Οἱ ἀνθρώποι τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἀρχίζουν νὰ προτιμοῦν τοὺς νάνους.

Ὁ Ἀμάραντος τότε βρέθηκε σὲ ἀσχημὴ θέση. Δὲν ἔξερε μὲ τί τρόπο θάτρφε τὰ κοριτσάκια του. Πῆγε λοιπὸν νὰ βρεῖ ἕνα μεγάλο μάγο, τὸν Καλυδώνιο, γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθῃ.

— Καλυδόνιε, τί μὲ συμβουλεύεις; τὸν ρώτησε κλαίγοντας.

— Γιὰ ποῖο πράγμα, καλέ μου Ἀμάραντε;

— Γιὰ νὰ βρῶ πόρο ζωῆς... σὺ ποῦσαι σοφός, Καλυδόνιε, βοήθησέ με.

Ὁ μάγος ἀρχισε νὰ σκεπτεται.

— Δὲν ξέρεις καμμιά τέχνη; ρώτησε σὲ λίγο.

— Ἀλίμονο! Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τὴν παραμικρὴ δουλειά. Ὅ,τι κι' ἂν πιάσω στὰ χέρια μου, τὸ χαλῶ καὶ τὸ κομματιάζω χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

Ὁ Καλυδώνιος ἔβγαλε τὸ κεφάλι του:

— Δὲν ξέρω τί νὰ σοῦ πῶ... Ἄν ἤμουν δῖμος στὴ θέση σου θὰ ντεροῦμουν νὰ γυρίσω στὴν ἀγορὰ καὶ νὰ πληρώνομαι ἀπ' ὄσους μὲ κοιτάζουν.

— Ἐτρέφε τὰ κοριτσάκια μου. Γιατί νὰ ντραπῶ; Ὅ,τι γίνεται γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴ στοργή, πρέπει νὰ τὸ ὑπομένομε.

— Στοργὴ καὶ ἀγάπη!.. Δυστυχισμένε... τὰ παιδιὰ σου θὰ σὲ προσδώσουν... ἀδικὰ τάχα!

Ὁ Ἀμάραντος, πειραγμένος, ἔφυγε χωρὶς νὰ πει τίποτα.

Ἐτρέφε νὰ βρεῖ τὴ Χλόη, τὴ μεγαλύτερη καὶ φημισμένη μάγισσα.

Ὁ Καλυδώνιος δὲν τοῦ λέει τίποτα, ὦ Χλόη! Γιὰ πῆς μου σὺ, τί βλέ-

πεῖς στὸ μέλλον μου, τί μὲ συμβουλεύεις;

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτα, Ἀμάραντε.

— Χλόη, θὰ πεθάνω ἀπ' τὸν καιρὸ μου. Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω, λυπήσου με, φηθούρια κλαίγοντας.

Τόσο πολὺ τὴν περκαῖεσε, ποὺ ἡ μάγισσα συγκινήθηκε καὶ διάβασε τὰ μάτια του. Στὸ τέλος εἶπε:

— Δυστυχισμένε Ἀμάραντε!.. Ἀλίμονο! Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κάνω τίποτα. Ἄν εἶχες μόνο τὰ πόδια σου, θὰ μπορούσες νάσουν ἦσυχος. Ἄν εἶχες μόνο τὴν κοιλιὰ σου, θὰ μπορούσες νάσουν ἦσυχος. Ἄν εἶχες μόνο τὰ χέρια σου πάλι θὰ μπορούσες νάσουν ἦσυχος. Ἄν εἶχες μόνο τὸ σῶμα σου, πάλι θὰ μπορούσες νάσουν εὐχαριστημένους. Ἐχεις δῖμος καὶ καρδιὰ πατριχὴ.

— Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτα;

— Ὅχι. Ἀλλὰ θὰ μπορέσης νὰ γίνῃς σὰν τὰ φυτὰ, σὰν τὰ μέταλλα καὶ σὰν τις πέτρες.

— Καὶ τότε θὰ τρέψω τις κορούλες μου;

— Δὲν ξέρω, εἶπε ἡ Χλόη χαμογελώντας.

— Καλὰ, καλὰ. Δίδαξέ μου τὴν τέχνη αὐτὴ, ἴσως μοὺ χρησιμεύσει.

Ἡ Χλόη ἀγγίξε τὴν καρδιὰ του μ' ἕνα ραβδάκι.

— Τώρα ἡ καρδιὰ σου δὲν κτυπᾶ πιά; εἶσαι σὰν τὰ χόρτα, σὰν τὰ μέταλλα, σὰν τις πέτρες. Αὐτὸ εἶναι τὸ δῶρο μου.

Ὁ Ἀμάραντος ἐφυγε εὐχαριστημένος. Ἡ μάγισσα δῖμος εἶχε μιλήσει σωστά. Ἡ καρδιὰ τοῦ γίγαντα σταμάτησε κι' ἔπαυσε νὰ κτυπᾷ: ἦταν σὰν τις πέτρες καὶ σὰν τὰ φυτὰ, εἶχε δῖμος μέσα του τὴν πατριχὴ στοργὴ: ἀγαποῦσε! Τὸν κτύπο τῆς καρδιάς γιὰ τὰ παιδάκια του ἡ Χλόη δὲν μπόρεσε νὰ τὸν σταματήσῃ.

Ὁ Ἀμάραντος γύρισε στὰ παιδιὰ του. Ὅταν πλησίασε στὸ σπιτί, ἀρχισε νὰ τὰ φωνιάει σιγά-σιγά. Σὲ λίγο ἡ Δάφνη, ἡ Αὐγούλα κι' ἡ Νιόδη τρέξαν σ' αὐτόν. Ὁ γίγαντας τις πῆρε στὰ χέρια του κι' ἀρχισε νὰ λέει:

— Ὅλα τέλειωσαν πιά γιὰ μᾶς, ὦ Αὐγούλα, Δάφνη καὶ Νιόδη! Δὲν μπορῶ νὰ σας θρέψω ὅτε νὰ σας ντύσω... Ὁ Καλυδώνιος δὲν μὲ βοηθᾷ. Ἡ Χλόη μοῦκανε ἕνα δῶρο ποὺ δὲ χρησιμεύει σὲ τίποτα.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Νιόδη, ἡ τόσο δά, ἀπάντησε:

— Ἡ Χλόη δὲν κάνει τίποτα ποὺ δὲν ἀξίζει, πατέρα. Τί εἶναι τὸ δῶρο τῆς;

— Μοὶ ἀγγίξε τὴν καρδιὰ μὲ τὸ ραβδάκι τῆς. Τώρα ἡ καρδιὰ μου δὲν κτυπᾷ. Εἶμαι ὅπως τὰ δέντρα, τὰ μέταλλα καὶ οἱ πέτρες, κι' ἔχω μάλιστα

καὶ τὴ δύναμη νὰ τὰ διατάξω.

— Κι' αὐτὰ μποροῦν νὰ πληρῶνουν τὸν φωμά; ρώτησε ἡ Δάφνη ποῦταν ἢ πιὸ λαίμαργη.

— Καὶ τὰ πόδια μᾶς; ρώτησε ἡ Αὐγούλα, κοιτάζοντας τὰ ὀμορφα πόδια τῆς.

Ἡ Νιόδη δῖμος τὴν διέκοψε:

— Φαί' ἔχουμε ἀκόμα. Ὅσο γιὰ τὰ πόδια δὲν μᾶς χρειάζονται ἀφοῦ ὁ πατέρας μπορεῖ νὰ περπατᾷ καὶ γιὰ μᾶς.

— Μὰ θὰ χρειασθοῦμε ἕνα σπιτί, εἶπε ὁ Ἀμάραντος ἀναστεναζόντας.

— Γιατί; Μποροῦμε πολὺ καλὰ νὰ μένομε στὴς τόπες σου.

Τὸ εὖρημα ἦταν καλὸ. Ὁ Ἀμάραντος τις πῆρε καὶ τις ἔβαλε στὴς διάφορες τόπες του.

— Καὶ τώρα; ρώτησε ταπεινά.

— Τώρα περπατᾷ: θὰ σὲ ὀδηγῶ ἐγὼ. Μιὰ ποὺ δὲν μπορούσε νὰ κερδίξῃ ψωμί ὁ Ἀμάραντος γιὰ τὰ παιδιὰ του, ἦταν σὰν πεθαμένος. Γι' αὐτὸ καὶ ἀφησε νὰ τὸν ὀδηγήσουν. Ἡ Νιόδη τοῦ εἶπε νὰ περπατήσῃ κι' αὐτὸς ὁ ἀμοῖρος ἀρχισε νὰ περπατᾷ σὰν τυφλός...

Περπατᾷ, περπατᾷ, πῆγανε τόσο μακριά, ποὺ ἡ χώρα τους εἶχε χαθεῖ καὶ βρισκόταν σὲ μιὰ νέα πολιτεία ὀλως-δίολου ἀγνωστὴ.

Ἡ Νιόδη ἀκούγε τοὺς κτύπους τῆς ἀγάπης τοῦ πατέρα τῆς καὶ σκεπτόταν. Ἀρχεῖ τὸ δῶρο τῆς Χλόης δὲν χρησιμεύει; Δὲν ἦταν δῖμος αὐτὸ δυνατό; ἔπρεπε λοιπὸν νὰ βρῇ κάποιον τρόπο νὰ τὸ μεταχειρισθῃ.

Περπατᾷ, περπατᾷ, φτάσανε σὲ μιὰ παράξενη χώρα ποὺ δὲν εἶχε διόλου δέντρα. Ἡ Δάφνη κι' ἡ Αὐγούλα κοιτάζανε μὲ θαυμασμό.

— Τί ὀμορφή πολιτεία! Τί ὄμορφο δρόμο! Τί πλούσια σπίτια! Κρίμα μόνο ποὺ δὲν ἔχει δέντρα...

— Ποὺς ξέρεῖ πόσο θὰ κόστιζε ἕνα ὄμορφο δέντρο.

— Μιὰ ἀμυγδαλιά, ἔ;

— Ἡ ἕνα πλατάνι...

— Εἶχαμε τόσο πολλὰ ἐμεῖς. Ἄν τῶδερα, θάλαγα τοῦ πατέρα νάφεραν μερικά.

Αὐτὰ λέγανε οἱ δύο. Ἡ Νιόδη δὲν μιλοῦσε.

— ὦ, Ἀμάραντε! εἶπε ξαφνικά. Θάθελες νὰ γίνεις δέντρο;

— Γιατί; εἶπε παραξενεμένος ὁ πατέρας.

— Ἄς κάνουμε ἕνα μικρὸ πεῖραμα. Τὰ δῶρο τῆς Χλόης θὰ χρησιμεύῃ βέβαια σὲ κάτι. Ἐ, λοιπὸν; θὰ τεντώσης τὰ πόδια σου στὴ γῆ σὰ ρίζες κι' ἐμεῖς θὰ καθήσουμε κάτω σὰν σὲ σκιά.

— Κι' ἔπειτα; ρώτησε ὁ γίγαντας σκεπτικὸς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΙΜ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

Αγαπητοί μου,

ΤΟ τελευταίο απ' αυτά τα θαυμαστά διηγηματάκια του Ανατόλ Φράνς, που τα μετέφρασε γιά τή Διάπλαισι ο κ. Στασινόπουλος, βλέπουμε ένα μικρό κοριτσάκι που δεν ξέρει ακόμα καλά να μυρίση ένα λουλούδι. «Πάει λίγος καιρός, λένε, που αντί να μυρίζη τὰ τριαντάφυλλα, τὰ φυσούσε». Υστερα έμαθε λίγο. . . Αλλά πώς χρονώ ναταν αυτή ή μικρούλα, όταν έκοψε κάλ δοκίμασε να μυρίση τήν άροση ορτενσία που κατόπι τήν έβαλε στο στόμα της με τήν έλπίδα πώς θάταν γλυκειά; Έφτά χρονώ τήν κάνει ο Ανατόλ Φράνς. — "Α, μπά, άδύνατο! Ο Ανατόλ Φράνς ήταν ένας μεγάλος συγγραφέας, ο μεγαλύτερος ίσως πέσογράφος της Γαλλίας; αλλά έδω κάνει λάθος. Ένα κοριτσάκι, έν αγοράκι έφτά χρονών είναι πολυ πικρό προχωρημένο, και στήν άσρηση και σ' όλα, απ' αυτή τήν κουτο-Μαρία του. Έκτός πιά, — πρᾶγμα που δεν το πιστεύω, — έν τὰ γαλλοπούλα είναι τοιαυτά ως αυτή τήν ήλικία. . . Όπωςδήποτε έδω σ' εμάς, που και τὰ μωρά ακόμα είναι τόσο έξυπνα, δεν θά φαινόνταν πιθανό έν κοριτσάκι έφτά χρονώ που δεν ξέρει καλά να μυρίση ένα λουλούδι ή που θέλει να τώ φάη σά πομπόνι. Θά τώ παίρνε κανείς γιά. . . τυπογραφικό λάθος. Και τώ διόρθωση. Μάλιστα, σέ κείμενο του μεγάλου Ανατόλ Φράνς έτόλμησα έγω να διορθώσω έναν αριθμό και, εκεί που έλεγε «έφτά χρονών», να βάλω τεσσάρων». Μά δεν έχω δίκιο; Έφτά χρονών άδελφάκι δεν είναι πιά ένος σωστός μικρός άνθρωπος; Για θυμηθείτε και σεις, γυρίστε λίγο στή νηπιακή σας ήλικία. . . Πόσο χρονών θάσαστε όταν, αντί να μυρίσετε ένα τριαντάφυλλο, τώ φυσούσατε με τή μήτη σας; . . . Ειδα, αλήθεια, πολλά παιδιά να τώ κάνουν, αλλά μωρά. Στόν ένάυτ μου δεν τώ θυμάμμι τόσο μικρός θάμνος όταν θά τώκανα κι' έγω. Άπεναντίας, θυμάμαι καλά, ότι πολυ πριν πάω στο σχολείο, — δηλαδή πολυ πριν κλείσω τή έξη χρόνια, — τὰ λουλούδια, στο περβολάκι μας, τάπολύμειναν και με τὰ μάτια και με τή μήτη. "Ω, ναι, έσχυδα γιά να μυρίσω βαθιά τώ άνοιχτό τριαντάφυλλο και μου κακοφαινόταν όταν έδλεπα μέσα μία κακή ζήνα που μ' έμπόδιζε νακούμπήσω στο σπόρο τή μήτη μου. Κι' ήξερα, καταλάβαινα, πώς τώ τριαντάφυλλο μυρίζει διαφορετικά από τώ μενεξέ κι' ο μενεξές διαφορετικά από τώ γιασεμί; ά-

κόμα πώς ή καμέλια δεν μυρίζει καθόλου, όσο κοντά της κι' έν βάλω κανένας τή μήτη του, και πώς κάτι κόκκινα γεράνια, που τὰ λέγαμε σαρδέλλες, μυρίζουν σαν αυτό τώ παστόψαρο που, γιά λουλούδι, είναι μία πολυ άσχημη μυρωδιά. . .
"Ηξερα ακόμα, μπορούσα, από τήν ήλικία εκείνη, να μυρίζω κι' από μακριά. Δεν ήταν δηλαδή ανάγκη να κολλήσω τή μήτη μου σ' ένα τριαντάφυλλο γιά να νοιώσω τή γλυκειά του μυρωδιά. Τήν έννοιωθα στον άέρα: Κι' όταν τώ πρωτ' έβγαίνα στο περβολάκι μας, καταλάβαινα, μόνο απ' τίς μυρωδιές που άισθανόμουν από μακριά, ποιοι θάμνοι και ποια δέντρα είχαν άνοιγμένα λουλούδια. "Α, οι τριανταφυλλιές! "έλεγα, "ά, οι γιασεμίες! "ά, οι μουσουλιές! "ά, οι ζιμπουλιές! Και δεν ήταν μόνο τὰ λουλούδια που μύριζαν και τὰ γνώριζα από μακριά; ήταν και πολλά άλλα πράγματα: φρούτα, γλυκίωματα, φαγιά, πιεττά. Κι' από τήν μυρωδιά που επικρατούσε στον άέρα, — μυρωδιά γνώριμή μου απ' τὰ περασμένα χρόνια, — καταλάβαινα τί έποχή ήταν.
Τώρα τώ φθινόπωρο, παραδειγματός χάρις, ήταν ή μυρωδιά του βρεμένου χύματος. "Αμκ τήν έννοιωθα, με τίς πρώτες βροχές, ήξερα πώς σέ λίγο θά βιάζα τὰ χειμωνιάτικα ή, — αυτό άργότερα, — πώς σέ λίγο θά πήγαινα στο σχολείο. Τί άμορη, αλήθεια, ή μυρωδιά του βρεμένου χύματος! "Από μικρός, τρελαινόμουν να τή νοιώθω. Και τώ χειμώνα βρέχει, και τώ χειμώνα τώ χάιμα του περβολιού γίνεται λάσπη; αλλά δεν μυρίζει έτσι δυνατά κι' ώρατα όπως σαν πρωτοβρέχεται τώ φθινόπωρο, ξερό και φρυγμένο απ' τούς ήλιους του καλοκαιριού. "Η μυρωδιά αυτή μπορεί να μην είναι καθαυτό «άρωμα», προσέει έμως μιάν αλλοιωτική ευχαρίστηση, γεννά στήν ψυχή μία γλυκειά μελαγχολία.
Τώ φθινόπωρο επίσης με τρέλαινε ή μυρωδιά των κυδιών και τού μούστου. Προπάντων όταν τὰ δυο αυτά άρωματικά έδραμα μαζί γιά να γίνη κάποιο γλύκισμα. Τί δυνατά, τί μεθυστική και τί χαρακτηριστική ερωδιά! Μου έδινε μία συγκίνηση που μπορώ να τήν πώ θρησκευτική με πήγαινε στήν εκκλησία, με θυμίζε τώ λιβάδι, τώ μοσχολίδανο. Πλούσια μυρωδιά, ζεστή, γεμάτη. Πολυ άργότερα, έγνώρισα έν' άρωμα τεχνικό, μία περίφημη «κρεασιόν» τού γαλλικού άρωματοποιείου Περέ, τώ «τρεφλ-έν-κρνά». Μά τρέλαινε. Για πολυν καιρό, τώ προτιμούσα απ' όλ' αυτά τάρώματα τού μπουκαλιού γιά τώ μαντήλι: μου θυμίζε τούς άτμούς του μούστου που βράζει με κυδιώνια!

Κι' επειδή μιλούσα γιά «φθινοπωρινά», άς θυμηθώ και κάτι που δεν είναι βέβαια «τρεφλ-έν-κρνά»: τή ναφθαλίνη, παιδιά μου! Αυτό τον καιρό, τὰ σπιτία μας μυρίζουν ναφθαλίνη. Άνοιγουν, βλέπετε, τὰ σεντούκια και βγαίνουν τὰ χειμωνιάτικα που, γιά να μην τὰ φάη ο σκόρος, ή μαμιά τὰ είχε παστώσει με τήν άσρη αυτή μυρίζει ή ναφθαλίνη! "Εμμένα με πιάνει άμέσως τώ κεφάλι μου και, τίς ήμέρες που έχουν άπλωμένα τὰ χειμωνιάτικα να ξεμυρίσουν, στο σπιτί υποφέρω. Σ' άλλους όμως δεν κάνει καμιά αισθήση ή κακή αυτή μυρωδιά; κι' άπάρχουν μερικοί που τή βρίσκουν κι' άμορη. Αυτό είναι μία άδικαστροφή της άσρησεως, άρρώστια απ' τίς συνειθισμένες. "Ο κόσμος έχει τόσο παράξενα! "Εγω είδα στή ζωή μου ανθρώπους να κρησσταίνουν, — φανταστής, — με τή μυρωδιά τού ροδάκινου ή τού γιασεμιού, και να τρελαινονται γιά τή φρεγτή άποφορά τού κοριού!
"Αλλ' άς γυρίσουμε στή ναφθαλίνη. "Όταν ήμουν μικρός, οι νοικοκυρές δεν τήν ήξεραν ακόμα; γιά τώ σάρο είχαν τή λεβάνη. Κι' αυτόν τον καιρό που βγαίνουν τὰ χειμωνιάτικα, τώ σπιτί μοσχολούοσε. "Ηταν κι' ή λεβάνη έν' από τὰ φθινοπωρινά άρώματα. "Όπως, υποθέτω, θά είναι ακόμα σέ μερικά άπρχαικά; άπόμειν κι' εδτυχιόμένα σπιτάκια, όπου δεν έφθασε ακόμα ο πολιτισμός με τίς ναφθαλίνες του και μ' όλ' αυτά τὰ προφυλακτικά κι' άπολύμαντικά του, που μαζί με τόσα άλλα άίσωσα πράγματα των πόλεων, μάς σκεπάζουν τὰ γλυκά άρώματα τού φθινόπωρου. . .
Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ
Ο ΤΖΑΚ
[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιά τήν «Διάπλαισι» από τόν κ. Γρ. Ξενοπούλου.]
— Συνέχεια από τώ προηγούμενο —
"Ένα μόνο τον στενοχωρούσε: που δεν ήξερε τί θώρο να πάρη τής Ζεναιδάς. Τί χαρίζουν σ' ένα κοριτσιό όταν παντρεύεται; Τί θά της έκανε περισσότερη ευχαρίστηση; Δεν ήταν εύκολο να μαντέψη τί της έλειπε μέσα σ' εκείνη τήν άφθονία των θώρων που έφθαναν κάθε μέρα στού Ρουντίκ. "Επρεπε να τὰ ξετάση καλύτερα, γιά να τής άγοράση αυτός κάτι που να μή της είχαν στείλει. . .
Αυτά συλλογίζεταν ο Τζάκ ένά βράδυ καθώς γύριζε στού Ρουντίκ. "Ηταν κακοκαιρία, άερας, σκοτάδι. Κοντά στο σπιτί, τώ παιδί σκόνταφε άπάνω σέ κάποιον που έρευγε ξυστά.
— Σού 'σαι, Μπελιζαίρ; . .

Ο άνθρωπος δεν του άποκρίθηκε. "Αλλά σπρώχνοντας τήν πόρτα, ό Τζάκ είδε στο διάδρομο τήν Κλαρίση που κρατούσ' ένα γράμμα και, βυθισμένη, τώ διάβαζε στο λίγο φώς που γλυστρούσε απ' τήν τραπεζαρία. "Όσο δεν έκανε λάθος: "Ο Μπελιζαίρ είχε περάσει άπό κει κι' είχε δώσει στήν κυρία Ρουντίκ εκείνο τώ γράμμα. Θάταν βέβαια από τόν Σαρλό, από τώ Σαιν-Ναζαίρ ή από τή Νάντη, κι' ο ταχυδρόμος θάχε παραγγελιά να τώ δώρη στα χέρια της ίδιας, κρυφά. Γι' αυτό δεν μίλησε και τού Τζάκ. . .
Τί να γράφε άραγε τής θείας του ο Σαρλό; Κάτι πολυ σοβαρό βέβαια και πολυ δυσάρεστο, που δεν ήθελε να τώ μάθη άλλος απ' αυτήν: "Ο Τζάκ θυμήθηκε τότε πώς τήν ίδια ήμέρα, στο έργοστάσιο, είχε άκούσει να λένε πώς ο Ναντάς έχασε πολλά, πάρα πολλά, παίζοντας στο Σαιν-Ναζαίρ με τούς μηχανικούς κάποιου άγγλικού βαποριού που ό,τι είχε φθάσει από τήν Καλικούττα. Αυτό τώ δυσάρεστο θά έγραφε, καθώς φαινόνταν κι' από τή συγκίνηση της Κλαρίσης. Κι' ίσως, ποιος ξέρει, θά παρακαλούσε τή θεία του να μεσιτεύση με τρόπο στον άπάριμπα-Ρουντίκ γιά να τού στείλη λεπτά να πληρώση τώ χρέος του.
Στήν τραπεζαρία, ή Ζεναιδα κι' ο Μανζέν ήταν μονάχοι. Γιατί ο Ρουντίκ είχε φύγει απ' τώ πρωτ' γιά τώ Σατωμπριάν, να βγάλη τώ βαπτιστικό της κόρης του που θά χρειαζόταν γιά τώ γάμο: και δεν θά γύριζε παρά τήν άλλη μέρα. Τήν ώρα εκείνη, ο άρραβωνιαστικός με τήν όραία στολή, έπαλιμένος στήν πολυθρόνα τού άρχιεργάτη, μιλούσε σοβαρότατα στή Ζεναιδα, που έστρωγε τώ τραπεζί, γιά τώ τιμολόγιο τού τελωνιού: τί δασμό δηλαδή πλήρωνε τώ κάθε είδος γιά να περάση απ' τώ λιμάνι της Νάντης: τώ κοκκινάδακι τόσο, τώ λουλάκι τόσο, τώ μουρουνόλαδο τόσο, και πάει λέοντας. . . "Α, με τί προσοχή, με τί ένδιαφέρο, και με τί ευχαρίστηση άκουγε αυτός τούς αριθμούς ή Ζεναιδα! Μά ο Μανζέν τούς της έλεγε, ο Μανζέν της μιλούσε μπορούσε να μην ήταν ώρατο και σπουδαίο ό,τι έβγαίνε απ' τώ στόμα του; — "Α, να κι' ο Τζάκ! Έκαμε. Θέ μου, είναι τόσο άργά; Και δεν αυγόκοψα ακόμα τή σούπα! . . Βοήθησέ με λιγάκι, καλέ μου Τζάκ! . . "Αμ ή μαμιά; που είναι ή μαμιά τώσην ώρα; "Η Κλαρίση μπήκε, χλωμή μά ήσυχη. Δεν ήθελε να δείξη τήν ταραχή της; δεν ήθελε να πη πώς έλαβε γράμ-

μα απ' τόν Σαρλό, γιά να μην τή ρωτήσουν τί γράφει. Τώ κατάλαβε κι' ο Τζάκ και δεν είπε ούτε πώς είδε έξω τόν Μπελιζαίρ, ούτε πώς ή κυρία Ρουντίκ διάβηκε στο διάδρομο ένα γράμμα. Και που να ξέρει τί συμφορά θά τού φερενε στο κεφάλι τώ γράμμα αυτό! . .
Σέ λίγο κάθησαν στο τραπεζί: οι τέσσαρες κι' ο Μανζέν έξακολούθησε, τρώγοντας, να μιλή γιά τούς δασμούς του. Πώς τὰ θυμάταν όλα άπέξω, πώς έλεγε τὰ όνόματα των είδών και τούς

«Θεία μου! καλή μου θεία! σώσε με! . . » αριθμούς, σά να διάβαζε τώ δασμολόγιο! Καλέ, ήταν τώ Τελωνιό κωμαμένο άνθρωπος! "Η Ζεναιδα δεν άκουγε, δεν έβλεπε, δεν περιποιόταν παρ' αυτόν. "Ο άρραβωνιαστικός με τούς αριθμούς του τήν άποροφούσε ολάκερη. Γι' αυτό, έν και τόσο παρατηρητική, δεν κατάλαβε πόσο στενοχωρημένη κι' άνυπόμονη ήταν άπόψη ή μητριά της. . .
Τώ δειπνο είχε τελειώσει προ πολλού, μά ο Μανζέν, καλοκαθισμένος, χορτάτος, ζεστός, μιλούσε χωρίς να θυμάται πώς έπρεπε και να φύγη. Με τρόπο, τού τώ θυμίσε ή Κλαρίση.
— "Αχ, τί έλειπός καιρός άπόψε! είπε μία στιγμή. Και σεις, κύριε Μανζέν, που έχετε να κάμετε ολάκερο τα-ξίδι, θάθελα αυτή τήν ώρα να σάσαστε στο σπιτί σας.
— "Εγω ήμους άχι! φώναξε ή Ζεναιδα με τόσο άγνή άφέλεια, που γε-

λάσαν όλοι κι' αυτή περισσότερο απ' όλους.
"Όστόσο ο λόγος της κυρίας Ρουντίκ έπιασε κι' ο άρραβωνιαστικός σγκώθηκε να φύγη.
— "Αλήθεια, είπε, έγω ξεχάστηκα με τήν καλή συντροφιά.
Φόρεσε τώ μακρού άδιάδροχό του, κουμπώθηκε από πάνω ως κάτω, ζώστηκε, έχωσε τώ κασκέτο του ως τὰ φρύδια, τώλιξε τώ λαιμό του δυο-τρεις φορές με τώ μάλλινω κασκόλ και καληνύχτισε. "Η Ζεναιδα που τόν βοήθησε με τὰ δυνατά της χέρια να «πακεταριόθη» έτσι καλά, τώ άναψε και τώ κλεφτοφανάρο τού και τόν ξεβγαλε ως τήν έξοπορτα. "Επειτα στάθηκε κει, μ' όλο τόν άέρα, να βλέπη τή σιλουέττα εκείνη τού Έσοκίωου που άπομακρυνόταν μαύρη μέσα στήν κόκκινη λάμψη τού φαναριού.
— Φτάνει πιά, Ζεναιδα, της φωνάζει ή Κλαρίση. Κλείσε αυτή τήν πόρτα και μάς πούντιασε!
"Η Ζεναιδα γυρίζει στήν τραπεζαρία. . . Παρακολουθεί με τή φαντασία τώ Μανζέν στο ταξίδι του. . . Να τού! περπατεί, φτάνει στήν προκυμαία, φωνάζει τώ βαρκάρη, μπαράρεται. . . Τι κρύο που κάνει στο Λείγγρα! Κι' άμα περάση τόν ποταμό, θά προφθάση άραγε τώ τραίνο; . .
Τήν τελευταία της σκέψη τή λέει δυνατά.
— "Αλήθεια, παράργησε, κάνει εύθες ή Κλαρίση που όλο κοιτάζει τώ ρολόι. Είναι ώρα να μαζευτούμε και μετς. . .
"Όστόσο συγυρίζουν τήν τραπεζαρία και μιλουν. Ούτε ο Τζάκ, ούτε ή Ζεναιδα νυστάζουν. Μά να ή Κλαρίση φαίνεται να νυπομονή, να βιάζεται να τούς κοιμίση άπόψε.
— "Ελάτε λοιπόν. . . Είναι άργά σας λέω. . . "Αφήστε τή φλωριά. . .
"Επιτέλους ο Τζάκ πάει ναμπάρωση, όπως κάθε βράδυ, τήν πόρτα.
"Η Κλαρίση τόν έμποδίζει:
— "Αφρησε, αφρησε, άμπάρωση έγω, πάμε άπάνω!
Μά ή Ζεναιδα έννοει να μιλή ακόμα γιά τόν άρραβωνιαστικό της:
— "Παναγιά μου, να μή χάση τώ τραίνο! . . "Εί, Τζάκ, τί λές; . . "Αλήθεια, δεν τού πάνε θαυμάσια τώ κ. Μανζέν τὰ ξανθά μουστάκια; . . Και πόσο είπε πώς πληρώνουν τὰ περαικά χαλιά;
Που θά θυμάται ο Τζάκ! . . Πρέπει να ρωτήση τόν ίδιο. . . Γίνεται, γυναικα αύριο τελωνοφύλακα με γαλόνη, και να μην ξέρη τώ δασμολόγιο; "Εχει χρέος να τώ μάθη. . . ("Ακολουθεί)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Σ' ΕΝΑΝ ΑΔΙΚΟ ΧΑΜΟ

[Αριθ. Έργου 177]

Θ' ανοίξω ένα μνηματάκι σε μίαν απόμνηση γωνιά, σ' ένα πανύψηλο βουνό να θάψω ένα πλάσματάκι που τρυπάζει τη χειμωνιά το φλημά της το στερνό.

II

Πάν' απ' το μνήμα θάψιμώσω μια πλάκα μάση, που γοιμμένη θα είν' αυτή η επιγραφή: «Φτωχό, στον Πλάστη μου δέ δωσω δ,τι το ρόδο που πεθαίνει, το περισσότερο που φορεί!»

Κλέως 'Αθήνας

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΜΑΜΜΑΣ

[Αριθ. Έργου 174]

Σήμερα έχω τη γιορτή μου. Από δω κι' έφτα' άκριβώς χρονοια γεννήθηκα. Η μαμμά μου μωχε και να είμαι πάντα χαρούμενος τούτη τη μέρα, γιατί είμαι μιά από τις σημαντικότερες της ζωής της. Κι' είν' αλήθεια, πως έτσι την προνοούσαμε άλλες φορές, με τραγούδια και γλέντια. Και γώ την περίμενα πολύ καιρό πριν, γιατί ήξερα πως η μαμμά μου θα μούδινε κάποτε καινούργιο παριζιά. Την τελευταία φορά μού άφουσε ένα χοιρό καραγκιόζη με γυάλια μάτια. Μου τόν έφερε θυμάμαι τό πρώτο στο κρεββάτι μου και με περιμένα να ξυπνήσω. Σάν ανοίξα τα μάτια μου, μάργιλασε και με φίλος γλυκά στο μάγουλο, ένφ' ένα κοίταξα το μάτι του καραγκιόζη που γυαλιζανε.

Φέτο όμως η μαμμά μου δέν είν' έδω. Πάει κάμικοςος κιαρός από τότε που έφυγε. Και όμως μάγαποδος πάρα πολύ. Κι' ένφ' σπουτύτερα δέ μάφινε ούτε μια στιγμη μόνο, τώρα και δυο κλοκαίρια μ' έχει άφισει για πάρτη. Δέν ξέρω γιατί κόκαμε αυτό, μολονότι κι' ένφ' την αγαπούσα πολύ, Κι' άν ζούσε άκόμη δέ θα την άφισα να φύγη ποτέ.Θά την παρακαλούσα, θά τη φιλούσα πολλές φορές, θά την άγκάλαξα τόσο σφιχτά. Η τουλάχιστο να πάρη και μένα μαζί της. Αλήθεια, τί μάφινε μένα να κάμω μονάχος έδω κάτω; Είναι τόσο σκληρό να ζή κανείς χωρίς μαμμά. Κανείς δέ θά σ' αγαπήση τόσο πολύ κονείς άλλος δέν ενοχηταί στο προσκεφάλό σου. όταν σε καισι ο πυρετός. Ούτε σου στεγνώνει με το φίλιό του τα δάκρυά σου. Έπειτα πουθενά άλλοθ δέν μπορείς να όης τόσο γλυκά δνειρα όσο βάζεις στην ποδιά της μαμμάς.

Τη νύχτα την είδα στον ύπνο μου.Φορούσε ένα κάτασπρο φόρεμα και μού χαμογελούσε όπως άλλοτε. Κάθισε δίπλα μου και με ρώτησε τί θέλω να μού χαρίση φέτο. Το πρώι σαν έξπνησα και

Η ΑΙΟΒΑΣΙΛΕΙΑ

[Αριθ. Έργου 173]

Είν' η ώρα που ό ήλιος, ριχνοντας τις τελευταίες του άχτινες, γέφυρε σιγά σιγά στη δύση του. Τά λίγα συννεφάκια παίρνουν ένα χρώμα βαθύ, κόκκινο, έπειτα χρυσώνονται κι' έπειτα κτρινίζουν. Σε λίγο ό ήλιος κρύβεται πίσω από τό ψηλό βουνό. Τά συννεφάκια έχουν ξεθυμάσει. Τά πουλάκια κελαιδιώνιας σχίζουν το γαλίνο αέρα. Γυρίζουνε στις φωλιές τους πριν τό στοιχί σύρροπο τα προλάϊν. Πέρα μακριά, στον ολοκαίνιο κάμπο, ακούγονται τά κουνούνιασμα και τά βελάσματα των κοκαδιών. Τά συνοδεύει τό τσιμποκούλο, παίζοντας στη φλογέρα του ένα παιδικό σκοπό.

Νά, τώρα τον ουρανό φωτίζονε τ' άστρα, σαν άπειρα μάτια που κοιτάζουνε τη γη. Ακούγεται τό κτύμα που φουσιβίζει. Μιά βάρβα γλυστίζα στη θυμική επίφάνεια της. Είναι ή ψαρόβαρκα που σχίζει τά νερά με τόν ισόχρονο χτύπο των κουτιών της. Σε λίγο, ολοκόνινο, μεγάλο πρεπο προβάλλει, σαν κόκκινος δίσκος, τό φεγγάρι. Είναι ή ώρα που θάθελα να σχίζω την άνύμανη γαλιζία επιφάνεια της θάλασσας με μία γαγοτάξιδι κι' άνάλαφρη βαρκούλα.

Νά, τώρα τον ουρανό φωτίζονε τ' άστρα, σαν άπειρα μάτια που κοιτάζουνε τη γη. Ακούγεται τό κτύμα που φουσιβίζει. Μιά βάρβα γλυστίζα στη θυμική επίφάνεια της. Είναι ή ψαρόβαρκα που σχίζει τά νερά με τόν ισόχρονο χτύπο των κουτιών της. Σε λίγο, ολοκόνινο, μεγάλο πρεπο προβάλλει, σαν κόκκινος δίσκος, τό φεγγάρι. Είναι ή ώρα που θάθελα να σχίζω την άνύμανη γαλιζία επιφάνεια της θάλασσας με μία γαγοτάξιδι κι' άνάλαφρη βαρκούλα.

Νά, τώρα τον ουρανό φωτίζονε τ' άστρα, σαν άπειρα μάτια που κοιτάζουνε τη γη. Ακούγεται τό κτύμα που φουσιβίζει. Μιά βάρβα γλυστίζα στη θυμική επίφάνεια της. Είναι ή ψαρόβαρκα που σχίζει τά νερά με τόν ισόχρονο χτύπο των κουτιών της. Σε λίγο, ολοκόνινο, μεγάλο πρεπο προβάλλει, σαν κόκκινος δίσκος, τό φεγγάρι. Είναι ή ώρα που θάθελα να σχίζω την άνύμανη γαλιζία επιφάνεια της θάλασσας με μία γαγοτάξιδι κι' άνάλαφρη βαρκούλα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μαμμά: — Φωφό, πήγα να πιά να κοιμηθής. Όλα τα κοττόπουλα έχουν κοιμηάσει. Φωφό: — Ναι, αλλά μαζί με την κόττα!

ΒΙΟΛΕΤΤΑ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΕΣΙΣ» Αθήνας, 38 δόξ Ευριπίδου την 21 Σεπτεμβρίου 1926. ΣΑΣ είπα ότι ό «Τζάκι», τό δώπερο αυτό μυσιτόρημα του Daulet, δέν είναι δυνά ο να τελειώση σ' αυτόν τόν τόμο.—μολις το μισό έχει δημοσιευθεί ως τώρα, — και θά εξακολουθήση και στον έρχόμενο. Αλλά τί μυσιτόρημα θά διαδεχθώ τό «Σιδερένιο Χέρι» που έχει ενθουσιάσει μεγάλους και μικρούς; Είναι ή γενική περιέργεια: θά βρω εν ανάλογο, άνώτερο ή τουλάχιστο ισοδύναμο; Νέ σάς τό πό λοιπόν γιά να ήσυχάσετε: «ΜΟΚΟΚΟ», ονομάζεται τό νέο μυσιτόρημα του 1927. Είναι κι' αυτό τό ίδιου συγγραφέα, του μάγου Jules Chancel, κι' εξιστορεί τις άφάνταστες, τις νοσημέτατες με και συγκινητικότες περιπέτειες ενός μάρκου βασιλόπουλου, του Μοκοκό, που τόν στέλνει ο πατέρας του, στο Παρίσι γιά να σπουδάση κι' ο κακόμοιρος πέφτει στα χέρια μιάς συμπορνας κιαορθών. Είναι κι' αυτός, άπάνω-κάτω, ένας Μαν'ού. Αλλά με τί διαφορά δτι αυτός γυρίζει στην πατρίδα του με τους Παριζιάνους φίλους του, κατατροπή-

νει εκεί τούς έχθρους που έχουν έκθρονισει τόν πατέρα του και γίνεται βασιλιάς. Σε βεβαίω λοιπόν ότι τό μυσιτόρημα αυτό είναι άκράμια δσοφρο, άκράμια πιδ διασκεδαστικό κι' από τό «Σιδερένιο Χέρι». Οι περιπέτειες μάλιστα γύρω σε κάποιό πρόσφορο διαμάντι, που αποτελεί όλη την περιουσία του Μοκοκό στο Παρίσι, θα σας ξετρελάνουν. Εννοείται δει και τόν «Μοκοκό» μεταφράζει επίσης δ αγαπητός μας κ. Μ. Α. Στατινόπουλος. — «Αν τώρα, όπως έλπίζω, τό φύλλο απ' τόν έρχόμενο χρόνο, θά είναι δωδεκασέλιδο, θα δημοσιεύεται μαζί και τρίτο μυσιτόρημα, κι' έχω υπ' όφει μου ένα θαυμάσιο σοφδτικό, τό άριστόδηγμα της Σέλιας Λαγκρέφ, από τις που έχει πάρει τό Ερθετο Νομπέλ. θά τό μεταφράσει μαζί μένα 'Ελληνίδα που έχει τόση συγγένεια μαζί της: ή συνεργική μου τό δ. Γεωργία Ταροούλη, που τόσο σάς άρέσων τα πρώτοτυπα, τί έλληνικότατα διηγήματα της και παραμύθια. Ας είναι, αλλά θά δέ έσπαυόμεις, γιατί δέν τελειώσα βεβαίως με τό Νέα του 1927.

Μ. Α., άγνωστή μου συνδρομήτρια από τη Χίο, πολύ με συγκίνησαν τά καλά κι' όράια σου λόγια Κι' ό κ. Φαίδων εδοχάρισθη όμικρο πολύ, που έρωσε πό: σι 'Επιστολές του, σου προξενούν την από μέγαλη εδοχάρισηση, γιατί ό κ. Φαίδων μεταχειρίζεται, φαίνεται, σ' αυτές, μία μικρούλα πενιάρια κιαομένη από μαγειήτι. Λοιπόν, θά πάρεχ και φειδωλόμο, άλληλογραφισ με τακτικά, άφου μάγαπε τόσο!

Κυριακή Φωνή, σου εξήγησα στο προηγούμενο. Τι δόητες θέλεις γιά τόν διαγωνισμό των Δευκίων Λέξεων; Στην προκήρυξη σάς τις έδωσα όλες. Όσο γιά την 'Αλληλογραφία που άπαιθώμεις, διαλέξω σου μερικά κορίτσια του κύλου μας και πρότεινέ τους με μία Μ' Άγγελια: θά δεχθώδν. Σ' εδοχάριστώ που δέν περνά ήμέρα χωρίς να με θυμήθεις και γράφεις μου.

Όχι, Σάνθιππε, ό 'Αρης δέν είναι κανένας Ουίμος Κρίνος (μεγάλος δηλαδή που πήρε ψευδώνυμο γιά να γράφη στη Σελίδα γιά γούστο.) Είναι νέος σαν και σάς, πρωτόλειτα είν' αυτό τά όράια που δημοσιεύει, και μπορεί κανείς να φαν άσχη τί θά γράφη δταν ήχη την ήλικία του 'Ουίμου Κρίνου. Τώρα γιά τόν Ροίδη: Η αείτα της Πάπιασας (Ιωάννας) δέν ελπιόταγα έπειδή μερικά κομμάτια της είναι αντιγραμμένα από τόν «Αδών Ζούαν» του Μπίλτρον. Έχει τόσα άλλα πρωτότυπα και, τό κάτω-κάτω, είναι μία σοφή μεσαιωνική μελέτη, που δ «Αδών Ζούαν» δέν είναι βέβαια. Μεταφράσθηκ δέν είν' ένας γλωσσας κι' έκτριμήθηκε πολύ. Μ' έλ' αυτός, ό Ροίδη της θεωρούσε πάντα εναντίον άμαρτημώ και την είχε αποκρίψει. Αποκήρυξε τη και σφ, πές πός δέν είναι έργο του Ροίδη, αλλά μήν πάψη να τόν έκτριμεις και

να τόν θαυμάζεις, προπάντων γιά τόν διαβάτης. Με τά «Συριακά διηγήματα» του, με τά «Ίβωλα», με τις κριτικές του και με τά χαιρωμένα του σκαλοδέρματα, είναι πραγματικά ένας από τούς μεγαλύτερους Νεοέλληνας συγγραφείς, άληθινός «πρώτανισ» στον καιρό του. Προσθέτω, γιά τό περιεργο τού πράγματος, ότι και σ' έργο του άγνωστο, όχι νφανικά, βρισκονται ολόκληρα κομμάτια ξένων συγγραφέων. Αλλά αυτό δέν έμποδίζει να είναι δ μεγαλύτερος ποιητής και μυσιτορογράφος της σημερινής 'Ιταλίας.

Η Μργάλη 'Ελλάς, που της άρεσε πολύ τό κομμάτι της Βασίλισσας στις Παπαρούνες και μού γράφει πολλά γιά τήν ψυχολογία της μικρούλας εκλινης ζηλιάρικας, ταλειθώνει τόρατο της γράμματος με αυτό: «Η 'α θ. 'Επιστολή Στο Κιόσκι μού όμνησε την εποχή που εχρα έρθει στην 'Αθήνα και περνούσα να παίρνω την άδιάπλαση από κεί. Τι έντύπωση που μωδικας άνδμεσα τά τόσα πολλά χρόνια και μέγαλα περιουσία! Μα ποτέ δέν σκέφτηκα να πάρω κανέν' απ' αυτά. Απαράλληλα δέ πως μπαίνοντας μέσα σε κήπο, θάφισα στη θέση τους τά φωνταχτήρα φερανία, τά τεσσάρια, τις φράγκοπαπαρούνες, και θάκοθα με λαχάρα ένα μικρό με μωροβόλο μενεξέ.» Όρατο, ε!

Σήμερα έχουμε νέα κι' από την Τριανταφυλλένια Βαθιά συγκινημένη από τις εκδηλώσεις της αγάπης και τό έθιμαφέροντος των παιδιών μου. τά εδοχάρισται ολόφυγκ γιά τά καλά τους λόγια. θά έκανε νωρίτερα, θά μωδτάλνις κι' άλλα της έργα να δημοσιεύσω, αλλά ο φτείνος, λέει, ήταν ένας από τούς χειρότερους χρόνους της ζωής της. Αρρώστιας ή κλημένη δυό φορές και, ως συνέπεια, είχε και κάποια ψυχική άρρωστια, που την έκαμα να θυμώθω τό ενός σ' ύγιης εν σώματι δυιέτ και . . . να φυλάγαται. Φυσικά, σ' αυτό τό διάστημα δέν έγραφε τίποτα ή, κι' αν έγραψε, δέν τό θεώρησε άξιο να έδη, τό φίλε, γιατί, — προσθέτω ένφ', — άποτέλεσμα της κληνης ψυχικής διαθεσης, θα σ' από τις άρρώστιας; ήσαν και μία υπερβολική μετροπροσθήκη, που γιά αυτό την κυρία πρέπει να ευχθώ άπραστικά. Όσο γιά παρτόνο, α, ούτε ιδέα! Μόνο εδνωμοσύνη αισθάνεται γιά μένα ή Τριανταφυλλένια μου, που μού χροσπέ λέει, τά καλύτερά της χρόνια και άκόμα ή γυμνασία μερικώδ όρατων ψυχών, που είχαν κάποια επιδραση και στη δική της. Αλλά λοιπόν... και περιμένα.

Αυτό, Νάμισσα, άνήκουν συγκινηθώ σ' άλλη κατηγορία: δέν είναι συνδρομήτες, όδτε μικροί άγνωστοί, αλλά μεγάλοι πιά που γράφουν και φιλοδοξούν να συνεισδύνουν στο περιουτικό μας. Μπορώ λοιπόν να βλέπω τά κομμάτια τους κι' όταν δέν δέχομαι γιά τη Σ. Συνεργασία. Μόνο πώ έπερε να τούς άπαιθώ ιδιαιτέρως, κι' όχι στην 'Αλληλογραφία, αλλά άσυστως δέν δοχαίρω. θά προσπαθήσω

όπόσος να συμμορφώθω με την παράκλησή σου. Τά εδρήματα και τά άνειδάρματα δέν τά πολυμυτεύα. Είναι θρόλοι κι' όχι «πράγματα βεβατωμένα» όπως λές. Δέν άποκλείεται όμως κι' ή περίπτωση κάποιου προαισθήματος. Έπισης πός ή φυχή έχει μία μυστηριώδη δόνηση που τη λέμε προαισθητικό. Κάποια δνειρα χρυσότυπον στη δόνηση αυτή. Μπορεί λοιπόν καμιά φορά, — πολύ σπάνια, — να άντιπροβήθω κανείς, όδηλαδή να προαισθάνηθε, πός στο δεινα μέρος υπάρχει θησαυρός, να έσκαψε και να τόν βρήκε. Αυτό τό παραδέχομαι. Είναι όμως καθαρό παραμύθι ότι ο θησαυρός γύεται κάρβουνα άμ' άνακωνόση κανείς τνειρς του και σε άλλους. Κι' άπορω πός σου τό πιστεύεις. Τι σημαίνει αν ή γιά ποδ σου τειρα είναι 102 χρόνων; Μπορούσε νάναι κι' 112 και πάλι να λέη παραμύθια.

Ο 'Ελευθέριος Ρουσούκης, που αισθάνεται γιά μένα τό πιο ζωηρό ενδιαφέρον, με ρωτά πάλι τί γίνεται ή πρόταση εκλινης της Νουκοκυρούλας. θά την άφήσω έτσι, περιμένοτας τόν κατάλληλο καιρό, που μπορεί ναργήση πολύ με τήν κατάσταση που βρισκονται τά τε οικονομικά τά Κράτους; — άστυχώς δέν γίνεται άλλο. θέλετε να κάρωμεις ένα διαθήμα, που τό κάτω-κάτω δέ μας κοστίζει, γιά να μας άπαντήσουν «δέν έχουμε λεπτά»; . . . 'Ε, όπως έζησαμε ως τώρα χωρίς κρατική βοήθεια, θά ζήσομε και στο μέλλον. Έσείς νείσατε κλάδ. — Όλων αυτών των διαγωνισμών ταποταλέματα θά δημοσιεύωδεν έντός τού έτους.

Βεβαίωτατα, Γεώργιε Γεωργιόδη, σ' όλους τούς διαγωνισμούς μπορείς να λαβήθεις μέρος και χωρίς ψευδώνυμο. Μόνο γιά τη Σελίδα Συνεργασίας δέν μπορείς να στείλεις με τήνομά σου. Αλλά σ' κανείς και μία άλλη παρατυπία: μού στέλνεις κομμάτι τώρα, ένφ' έχω δηλώσει ότι δέν δέχομαι άλλα γιά αυτή την Τριμηνία. Ίδού λοιπόν τί θα γίνει: Στην αρχή τού νέου χρόνου δέ πάρεις, καθόλές, ψευδώνυμο και σφ. 'Ε, τότε θά μού στείλεις και τό πρώτο σου κομμάτι γιά τη Σελίδα, που θεναι μάλιστα και καλύτερο απ' αυτό τό «Διαίλειμμα» που μού έστειλες, Σφωφονο;

Με πολλή χαρά, Στέλλα Βιολάντη, έλαβα αυτό τό γράμμα που τό περιμένα τόσον καιρό. . . . θά έρωθεες βέβαια πός έλλάξω τά πράγματα από τότε και πός θά μπορούς πάλι ελεύθερα να έκδηλώθεις την άγάπη σου και την προτίμησή σου γιά τη δημοτική γλώσσα. Ναι, δυστυχώς, συγχόνους τούς δημοτικιστές με τούς κομμουνιστές, αλλά συμπεραινούν πός κάθε δημοτικιστής είναι και κομμουνιστής, γιάτι, πολύ φυσικά, κι' οι κομμουνιστές συγγραφείς της δημοτικής μεταχειρίζονται, από την άναρχία που έχουν να τούς άνοθώ ο λάος. Αλλά υπάρχει τόση διαφορά από τη δημοτική των κομμουνιστών ως τη δημοτική της λο-

γοτυχίας! Άρκει να συλλογισθώ κανείς ότι τη λογοταχνική δημοτική δέν την διαγορεύει μόνο ή άναρχία της συνεννόησης, αλλά κι' ή πολύ άνώτερη της τελευταίας έκφρασης και της αισθητικής όμορφιάς. Νομίζεις π. χ. πός ένας μάργαλος ποιητής γράφει στη δημοτική γιά να τόν άνοθώ ο έχλος; Καθόλου! αυτός άρκείται γιά τόν έννοσόν οί διαλεχτοί. Και κανέ άλλο μπορεί να είναι παρά κομμουνιστής ή και σοσιαλιστής.

Μαρουσιάναι, σ' εδοχάριστώ γιά τό ξεσπάθωμα. Και σέ'ν, Σανθφ' 'Ελληνοπούλα. Μπράβο, καλά μου παιδιά, που δέν παύετε να με διαδίδεις, να με υποστηρίζετε, να με βοηθήτε και που θά εδοκωσύθησθε με νέο ζήλο τάρα που έσανοιγουν τά σχολεία. 'Οραίες 'Επιστολές μού έστειλατε άπών την έδδομάδα κι' οί ές: 'Εσμερ 'Αδα, Χαρούμενο Γέλιο, 'Αποκαρήματα Παλιότατος, Πιερ'α Μούσα, Ελία, Γυχή, Φλόβιος Σπίνος, Βασίλισσα στις Παπαρούνες, Ροδάλη Δυρούλα, Δοξαμένη Φουστακέλλα, Χρυσόθεης, 'Αφροδίτη Φοβητούρα, Πικρή Σελιβία, Κόρη των 'Αθηνών, Χουσή Καρδιά, 'Αράπα, Δυκόκυλος, Αιλιάνα και Ραϊμόνδος Μπαουέ.

Έξτελέσα τις παραγγελίες των και τούς εδοχάριστω όλους γιά τά καλά τους λόγια. Σε μπειτά μερικώδ θάπαντήσω στο έρχόμενο.

Εξτελέσα τις παραγγελίες των και τούς εδοχάριστω όλους γιά τά καλά τους λόγια. Σε μπειτά μερικώδ θάπαντήσω στο έρχόμενο.

Εξτελέσα τις παραγγελίες των και τούς εδοχάριστω όλους γιά τά καλά τους λόγια. Σε μπειτά μερικώδ θάπαντήσω στο έρχόμενο.

Εξτελέσα τις παραγγελίες των και τούς εδοχάριστω όλους γιά τά καλά τους λόγια. Σε μπειτά μερικώδ θάπαντήσω στο έρχόμενο.

Εξτελέσα τις παραγγελίες των και τούς εδοχάριστω όλους γιά τά καλά τους λόγια. Σε μπειτά μερικώδ θάπαντήσω στο έρχόμενο.

Εξτελέσα τις παραγγελίες των και τούς εδοχάριστω όλους γιά τά καλά τους λόγια. Σε μπειτά μερικώδ θάπαντήσω στο έρχόμενο.

Εξτελέσα τις παραγγελίες των και τούς εδοχάριστω όλους γιά τά καλά τους λόγια. Σε μπειτά μερικώδ θάπαντήσω στο έρχόμενο.

Εξτελέσα τις παραγγελίες των και τούς εδοχάριστω όλους γιά τά καλά τους λόγια. Σε μπειτά μερικώδ θάπαντήσω στο έρχόμενο.

Εξτελέσα τις παραγγελίες των και τούς εδοχάριστω όλους γιά τά καλά τους λόγια. Σε μπειτά μερικώδ θάπαντήσω στο έρχόμενο.

Εξτελέσα τις παραγγελίες των και τούς εδοχάριστω όλους γιά τά καλά τους λόγια. Σε μπειτά μερικώδ θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΗΝΗΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Table with 2 columns: Author/Book Title and Price. Includes 'Ψυχή', 'Άμλιετ', 'Βασίλική Μαγκολέσα', etc.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

Νέας Ψευδώνυμα: Σίφων, Δ. (ΣΤ). Τριμηνιαίας του 1913, Δ. (ΣΤ). Νοέλλα, κ. (ΣΤ). Σφίγγ, κ. (ΦΝ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μ. έπιθυμούν νάνταλάζουν: 4) δ' Άμλιετ με Δυογειών και Χρυσαίκανθον. — 5) ή Πριγκίπισσα της Σελήνης με Βασίλισσα στις Παπαρούνες, Σελιβία Βασίλισσα, Πριγκίπισσα των 'Ινδίων, Γαρδένια, Μανόλα.

Η Διάπαισις άσπάζεται τούς φίλους της: Λατάνιαν (έχει καλύτερο γράμμα σου από τόν Πέγγο και γράφει μου δέν πιδ συχνά μπορείς καθόλου σου) Άνεμωνη (τι όρατα! έτσι να μού τά

(*) Τό Κιόσκι είναι ένας απ' τούς δημοφους περιπάτους της Μιτωλήνης.

λουθήσας) Ρόδον της Ήβης μου (εδχαριστώ πολὺ της φίλης σου Ήβης ψευδώνυμο Ζανθή Αμαζών, γιατί ἀπλόξο Αμαζών τὸ ἔχει· ἄλλῃ) Σίρον Ἐσπέρου (ἔχει καλῶς) Πυροφίαν τ' Οὐρανοῦ (δεκτὰ) Σίφωνα (γράφει μου τέρτα συχνὰ νάνη κληρώσης· εδχαριστῶ πολὺ πὸς θὰ προσπαθῆσῃς νὰ μὲ διαβάσῃς· ναί, ὁ τρόπος σου λαμπρὸς) Τραχίτιαν (ἐλαθα, ἔχει καλῶς) Δημ. Χ. Παπαϊωάννου (καλῶς ἤλθες· ἔστειλα). Μίλητον Σπυριαν (ἔχεις δικαιο, παρεγγήσα· ἄλλὰ ἔχει, τέτοιαις «πρωτότυποις» δὲν μποροῦν νὰ δημοσιευθῶν· εἶναι πολὺ πῶς τεχνιῆς ἐπείτες πὸς δημοσιεύει· καὶ ἀγνὸς ὄνως, ἔχεις γελοιογραφικὸ ταλέντο καὶ μπορεῖ νὰ εἰδοικῆσῃς) Κ. Α. Νικολόπουλου (ἐλαθα, εὐχαριστῶ) Ἀμιαν, Ἄνθος της Ἀνδρου, Σόνιαν, Δημουρατινὸν· Ἕλληνα, Περικλείσιαν της Σελήνης κτλ. κτλ. Ταξάν, Κεατοκίην, Ἐδωτρ. Παξινοῦ (ἴσῃ εἶλα.)
Εἰς Σόας ἑπιστολάς ἑλαθα μετὰ τὴν 13 Σεπτεμβρίου, ἀπάντησάω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ τῶν 229 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 25 Νοεμβρίου.)

- 667. Δελφίριφος
Γυναίκα πολεμιστριά
Βαρεθὴ τῇ ζωῇ της
Καὶ πῆρε δηλητήριο...
Μὰ πῶς μεταμορφώθη
Σὲ ποταμὸ μεγάλο;
Αὐτὸ εἶναι μυστήριον!
- 668. Συλλαβόγριφος
Δὺ φορὲς διαφοροτρόπος
Ὅμοια στὸ δικαστῆ μου,
Μ' ἔδικα δὲν πῆγε ὁ κόπος;
Μοῦ ἀποδόθηκε ἡ κλωστή μου.
Μηλοδέθη
- 669. Μεταγραμματισμός
Ἀπ' τὸ κἀδισμά σου αὐτὸ,
Βγάσω θῆκα, βάζω κἀππα.
Στὸ κεφάλι στὸ πῆμα
Καὶ τοῦ δίνω καὶ μιὰ φάπα
Ἄσπρος Παλιτάσος
- 670. Δημῶδες Δίνιγμα
Μακρὸς-μακρὸς καλόγριφος.
Καὶ πῆτα ἡ κεφαλὴ του.
Λυκούκυλος
- 671. Φαρανιάμαλλον
* * * * *
* * * * *
* * * * *
- Κατὰ οἰκίαν: Θηβαῖος βασιλεύς, ἀρχονάτης, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μέρος της ἀμάξης, βασιλεύς της Κρήτης, δυστυχεὴς μήτηρ, μικρὸς Λιβῆν, πόλις της Ρωσίας, Ἀλλεὶ Ν. Δροσοπούλου
- 672. Ἐπιγραφή
ΜΟΝΕ
ΟΟΘΙ
ΣΥΠΙΟ
Ι Π Ε Τ
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Χιόνι
- 673. Πτερωτὸν Γράμμα
Ἄνθος—Μοῖσσα—Πτηνόν—Ἰε-

ραικὸν κάλυμμα — Στενὸς συγγενής.
Ὅλοι αὐταὶ αἱ λέξεις ἔχουν ἀπὸ πέντε γράμματα, ἐν τῶν ἀποίων, τὸ πτερωτὸν, εἶναι πρῶτον της πρώτης, δευτέρον της δευτέρας, τρίτον της τρίτης καὶ οὕτω καθέτης.
Μάγισσα
674. Διπλὸ κεφάλι
ὄνος, ὄλη, Τήνος, εἶς, ἀφρός, Ρίον, τόνος.
Νὰ προστεθῇ εἰς ἐκάστην τῶν λέξεων τούτων ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλὴ, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τάχιστα νὰποτελοῦν Ρωμαῖον συγγραφέα.
Γαροδίφ
675. Μικτόν
ογγ - οοο - πο - αη - ποτ
Γεώργιος Δανιέλης
676. Γρίφος
≡ ≡ ≡ ≡ ≡ ≡
≡ ≡ ≡ ≡ ≡ ≡
≡ ≡ ≡ ≡ ≡ ≡
≡ ≡ ≡ ≡ ≡ ≡
≡ ≡ ≡ ≡ ≡ ≡
≡ ≡ ≡ ≡ ≡ ≡
≡ ≡ ≡ ≡ ≡ ≡
≡ ≡ ≡ ≡ ≡ ≡
Μεγάλῃ Ἑλλάδι
Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
677. Chemin de Fer
E***E***E***E***E
Contrée de la Grèce; ile de la Grèce; établissement d'instruction; ancien mythographe.
Ἄνθρωπος
678. Sans Voyelles
Ets-c-q-j-ds-t-nu-c-q-j-fs
Συρανὸν
Α Ψ Ε Ι Σ
τῶν Πνευμ. Ἄσκησ. τοῦ φύλ. 28
419. Ἰάσιφος (ἠὸς, ἱππος) — 420. Κατάνη (μά, τῆ, ν.) — 421. Ἀθριανός - Ἰανός. — 422. Ὑδρα - ἔδρα. — 423.
Α
ΔΙΣ
ΤΑΓΟΣ
ΑΚΡΙΤΑΣ
ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ
ΦΟΔΕΓΑΝΔΡΟΣ
424. ΜΙΑΟΥΑΗΣ (Ἰούλιος, ἀθλός, δριλμός, ὄσλος, λαμμός, ἠλιός, Σαλαμίας.) — 425-429. Διὰ τοῦ Υ: ἀβρα, υἱός, νέων, πόλιος, μέλιος. — 430. ΠΕΡΣΕΥΣ (Πηξίς, Ἐρεβος, Ρωμαλέος, Σάμα, Ἐοχατος, Ὑγρὸς, Στενός) — 431. Ἄνηρ ἄνδρα καὶ πόλιος πόλιον οὐρεῖ. — 432. Φίλος ἐπιθήμιος ἐχθρός ἐπιμαλεῖται. (Φίλος ἐπὶ τῶμη, ὡς, ἐχθρός ἐπὶ καλή τε.) — 433.
ΑΥΟCΑΤ 434-438. Par le CIGARET M: Mère, moure POLICE voir, ému, larme, CLOCHE miel. BOULET ANNATE
ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν της νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν εὐθύνομεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ
"Ὅσοι ἔλξηε ἡ συνδρομῆ των, σφείλουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον.
"Ὅσοι δὲν ἐστειλαν τὸ ἐπὶ λοιπὸν της συνδρομῆς τοῦ προηγουμένου ἔτους, παρακαλοῦνται νὰ τὸ στείλουν.
"Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κίνηση, πρέπει νὰ στέλλουν δρ. 10 διὰ νὰ πάρουν ψευδώνυμον καὶ νὰ προστελοῦν δύο-τρία της ἀρεσκείας των πρὸς ἐκλογῆν.
Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ καθε προφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλά στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάγιον τιμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, με κατὰ δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70, καὶ με κεφαλαῖα δρ. 1.
Ἐχωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προλαφυρὰ εἶναι ἀπορριπτή.
(ΚΕΤ—627)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΣΕΝ ΠΑΛΙΑΤΣΩΝ
Διὰ τὸν συλλόγον οὐδέποτε ἐπρωδοσόμεν, μάλιστα δὲ διὰ τὴν πράξιν σου εἶναι μικρο-μορφικὸν κ. Παπαῆροπούλου, γνωστοῦ κλέου. Με ἀπροδοτήν οὐδέποτε ἔχοντες ὅσιν. Ἄν καὶ ἀπελάκωτες διαγορευομένη Παπαῆρο, οὐδέν ὅμως κατέρωσεστί...
Ὁ Πρόεδρος ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΣΟΣ
ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΛΑΥΨΩΝ
Ἄνταπόδοσις: Θέμος Μιράντος, Ἰσπότη της Μάλτας — Γεωργόπουλος, Φάουστ — Τασούπουλος, Διαβουλοπούδου — Μανωλοπούλου, Γνωστὴ Ἀγγιστή — Μανωλοῦ, Μαρία Ἄντουανέτα — Μανωλοῦ.
Ὁ Ἀποκαλύψων: ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΣ ΠΑΛΙΑΤΣΟΣ
(ΚΕΤ—628)
Στὴ Ροδοθή Ἀγγυλά. εὐχομαι χρόνιο πολλὰ εἰς τὴν γιορτὴ της.
Ἄσπρος Παλιτάσος
(ΚΕΤ—629)
Υἱὸς της Νικητῆς—Καρδύζος.
Ἄσπρος Παλιτάσος.
(ΚΕΤ—630)
Εἰσαρχόμενος στὸν κόκκο της Διαπλάσεως χωρὶς ἄλλους-εξ, ἰδιαίτερος ἐπαλιτάσους.
Μαῖβ Παλιτάσος
(ΚΕΤ—631)
Νὰ περιμῆν ἡ ΜΑΝΟΙΑ εἰς τετραδικὰ ἀπὸ τὸν ΑἴΗ: Ἄσις Ντιντὲ Β. Poste Restante, Κρησιὰ.
(ΚΕΤ—632)
Κυρία Γαλλίς διπλωματίας καὶ κληγῆτριος της Γαλλίας, παραίδει καθήματα εἰς οὐκονείας καὶ διαποινίδας 4-12 π. μ. Ἐκμάθησις ἀρίστη, ἀσφαλὴς καὶ ὀντόμορος. Συνοτάται θερμὸς καὶ παρ' ἡμῶν. Ἄσις: R. D. poste restante étrangère, Ἀθήνας.
(ΚΕΤ—633)
Φάστα, πῶς περὶνὸς ἐν Τσουκελλεῖα.
Κυριακίσι, με χρὴ ἐλαθα: περιμῆν Ροδοθή Ἀγγυλά
(ΚΕΤ—634)
Μεγὰλο ὕψος καλαμπούκον, ἀνέμμα με τὸ τσουβέλι. Γνωστέρα πὸς ἀδελφὴ καὶ ράβει... ψαλιδισίδος. Περὶνὰ γὰρ Βασιλίσα μὲ... στίς Παπαρούνας Κρήμη Ἀλαφροποιήσκη
(ΚΕΤ—635)
Θυμώσαμε... Τρέμετε... Δὲν ἠθέλαμε, ἀλλὰ... Ὁδελδὸν—Ἐξέστησι Κρητικῶν. Κρινὸνικήκη Νεράϊδα — Δημητριάδου, Ἄσκη. ΤΑΡΖΑΝ, ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
(ΚΕΤ—636)
Προαίτιον διαγορευομένων μου μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου. ΤΑΡΖΑΝ
(ΚΕΤ—637)
Ἐμνητὴ Ἄσκη Βέρικα τοῦ Κανάρι. Ἀκούσαστε Ἐβερρέτα, ἔσπειλα Ἄπὸ τῶν ἄλλων νὰ περιμῆναι. (ΚΕΤ—554). ΤΑΡΖΑΝ

(ΚΕΤ—638)
Αγαπτὴ Κεράρα, δέξου τὴν ἀφιόνημας γὰρ τὸ γαμὸ τοῦ μαλοῦ σου πατέρα.
Χρυσὴ Κεράρι, Κρινάκη, Αἰλιάννα
(ΚΕΤ—639)
Ροδοθή Ἀγγυλά, ἴλιος ὀλοθέρμορος τύχησ γὰρ τὴ γιορτοδία σου.
Σόνια
(ΚΕΤ—640)
Νάτ Πίγκερτων, Σέρλοκ Χόλμς (Γιὰ γκολοῦ), λάθος ἀόφωνα! Παῖδι της Ὀλυμπίας
(ΚΕΤ—641)
Προαίτιον ἀπὸ μαριμένο ὀλοθέρμορος της Διαπλάσεως, χωρὶς ἄλλους καὶ ἄλλος.
ΑΜΙΑΤ
(ΚΕΤ—642)
Μαροματάσος—Ἐθόγλια Κολινοῦ, Γὰ νὰ μῆβας νὰ πῆν κοροιδεῖσι.
ΝΑΤ ΠΙΚΕΡΤΟΝ, ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ
(ΚΕΤ—643)
Κόρη τοῦ Βοῦαντιῦ, γιατί ἐστὶ ἡ σιωπὴ σου νὰ γίνεται; Περιμῆνὰ γράμμα σου. Τρελλὴ Ἀριστοκρατίσση
(ΚΕΤ—645)
Ἀπὸ σήμερον ἴσκει ἡ (ΚΕΤ—229) ἄσις. Ἄσπρος Παλιτάσος
(ΚΕΤ—646)
Ἡ λιβύλογητις—Μίνα Χρόνη. Ἐπερε νὰ φυλάξῃ με πὸς νοικοκυρεσθῆν τὸν ψευδὸν κόκο σου.
Α. Χ.
(ΚΕΤ—647)
Ἀγὴ Ψυχοῦλα, στίς ἀντιγραφὰς δὲν σου δῶζον πλῆρη! Ἄσκησής
(ΚΕΤ—648)
ΦΑΛΗΡΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ
Ἐπρωσιμῶσαι εἰς τὴν ἐχόμενον θέσιν νὰ ἀναγγεῖλαιεν τὴν εἰσοδὸν ἐνδεκα νέων μελῶν τῶν ὀλοποιιδῶν Ζερβοῦ, Κολομοῦ, Σιδροπούλου, Ἀσαντοῦδου καὶ Γελονοπούλου, καὶ τῶν κ.κ. Πτεροπούλου, Τρωσὸν, Βασίλειος, Ἄσις, Παπαδοπούλου καὶ Μουστούκα. Ἡ ἄσκη μῆσ εἶναι: Κύριον Ἰακώβον Ἀλοπούλου, ὀδὸς Ἀφροδίτης, Παλαῖον Φάλοπον.
(ΚΕΤ—649)
ΦΑΛΗΡΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ
Ἄσκη, Κρινάκη, Νεράϊδα, Ροδοθή Ἀγγυλά, Τρωσὸν, Μέλκας, Πανταχού Παῖον, Ἄσκη Παλιτάσος, Ἀφροσσιφή Ὀλοποιήσκη, Ταξάν, Κρητικὴ, Γουλιέλμος Τέλλης, Ἄνταρτοῦδου της Ἀττικῆς, Ἀγγελὰ, Κατεργάσος, Αἰλιήτῃ Ἐαρινῇ, Νιόβου καὶ μέλη της Ἀθηναῖσις Συντροφίσις. Ἐπιμῆναι νὰ λάβετε μέρος εἰς τὸν (ΚΕΤ 571) Διαγωνισμόν μας.
Ὁ Πρόεδρος Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν
J. ΣΑΝΤΟΡΙΝΙΔΗΣ Κ. ΒΟΥΓΑΡΗΣ
(ΚΕΤ—650)
Βαλεντινή—Φασανέλη, ἕρες με. Ἄσκησὸς Ἀσουλῶδι
(ΚΕΤ—651)
Μπορεῖ ὁ πλῆτοθρος πῆος, Πανταχού Παῖων, νὰ προσταθῆν τὰ μυαλά σου πὸς ζωοιστήσκη κατὰ τὰ πτερῆσι; Ἀλαφροποιήσκη
(ΚΕΤ—652)
Τρολὴν Κόρη τοῦ Τρολὸν, ἀναλλήλασσο με Μ. Μυστιὰ; Μάβ Παλιτάσος

Νέος Τιμονατάλογος
ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
Της Α' Περιόδου (1879-1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἐκὼμῃ μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν καὶ δραχ. 33 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν.
Της Β' Περιόδου (1894-1925)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 32 ἐν 54φ. Ἐκαστος τόμος ἀρχαῖος δρ. 80 καὶ ραμμῆνος δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 5 ὁ ἀρχαῖος καὶ δρ. 15 ὁ ραμμῆνος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 18 εἴτε ἀρχαῖος εἴτε ραμμῆνος.